

ویژه نامه کاغذباتله / سومین دوره ۱۰ روز با عکاسان
شماره نهم / دوشنبه ۲۹ دی ماه ۱۳۹۳

از سوی «ده روز با عکاسان» نشست «عکاسی در شهر» برگزار شد

کارت شناسایی معرف فرد و شغل اوست

به عنوان یک محدودیت به آن نگاه نکنیم

جان، مال، حقوق، مسکن و شغل اشخاص از تعرض مصون است مگر در مواردی که قانون تجویز کند. در هیچ کجای قانون نیامده است که عکاسی از جایی یا زمانی ممنوع است مگر زمان‌های حساس مثلاً شورایی امنیت می‌تواند در مواقعی عکاسی را محدود کند و بگوید عکاسان نمی‌توانند از محیط یا سوژه خاصی عکاسی کنند. ضمن اینکه قوه مجریه نمی‌تواند قانون بگذارد اما متأسفانه ما شاهد هستیم ضابطان قضایی جلوی کار عکاسی را گرفته‌اند.»

مجتبی آقایی، عکاس و عضو کمیسیون هنر و معماری شورای عالی انقلاب فرهنگی نیز عنوان کرد: «سال ۸۲ به واسطه زلزله بم انجمن عکاسان بحران تشکیل شد تا در مواقعی که حوادث بزرگی در جامعه رخ می‌دهد، نقش خود را ایفا کنند. آن موقع نشست‌های مشترکی با نیروی انتظامی تشکیل دادیم و حتی تفاهتنامه رسمی میان نیروی و جامعه عکاسی منعقد شد اما اینکه چرا این روند ادامه پیدا نکرد، نیاز به آسیب شناسی دارد.» او سپس به این موضوع اشاره کرد که می‌تواند مشکلات عکاسی در شهر را در کمیسیون هنر شورای عالی انقلاب فرهنگی مطرح کند و افزود: «دوستان این شورا از جنس خودمان هستند، چالش‌ها را می‌شناسند. آنچه به عنوان مطالبه است می‌تواند از طریق چنین گفتگوهایی بیان می‌شود. بهرحال باید با رفتار مدنی این مسائل را ابراز کرد و اگر با برخورد آسیب شناسانه با موضوع برخورد کنیم، مسئله قابل بررسی است. من می‌توانم مشکلاتی را که عکاسان برای گرفتن عکس در شهر دارند در شورا مطرح کنم.»

ادامه در صفحه ۳

نشست عکاسی در شهر» در هشتمین روز برگزاری برنامه «ده روز با عکاسان» عصر روز یکشنبه، ۲۸ دی در تالار شهناز خانه هنرمندان برگزار شد.

به گزارش روابط عمومی انجمن عکاسان ایران، آخرین برنامه در نظر گرفته شده در هشتمین روز «ده روز با عکاسان» به نشست «عکاسی در شهر» اختصاص داشت. سرهنگ آزاده عبدالحسین جلالوند، نماینده مرکز نشر ارزش‌های انتظامی و دفاع مقدس ناجا در ابتدای این نشست با بیان اینکه نیروی انتظامی در سال ۱۳۷۰ با نیروهایی متشکل از ژاندارمری، شهربانی، کمیته و پلیس قضایی تشکیل شده است، گفت که این نهادها در دفاع مقدس نقش زیادی داشته‌اند. او همچنین گفت که در دوران دفاع مقدس دوربین‌هایی که بتواند تصاویر را ثبت کنند، به اندازه کافی نبود و به همین دلیل خواستار ارتباط با عکاسانی شد که در آن دوران فعالیت کرده‌اند و آثاری دارند که می‌تواند میراث این هشت سال را تکمیل کنند.

در ادامه فرزاد هاشمی، عضو هیات مدیره انجمن عکاسان ایران که مدیریت جلسه را برعهده داشت، در مورد برخی از مشکلات عکاسان چنین گفت: «عکاسی اجتماعی از سال ۸۸ دچار مشکل شده و شاهد بوده‌ایم که فعالیت عکاسان این حوزه در سطح شهر کمتر شده است. قطعاً تمام تلاش نیروی انتظامی این است که نظام اجتماعی به بهترین شکل، کار خود را انجام دهد اما مدتی است همه ما عکاسان دچار مشکل شده‌ایم.»

رامین کاکاوند، مشاور حقوقی و مولف کتاب «حقوق عکاسان» نیز گفت: «مطابق اصل ۲۲ قانون اساسی حیثیت،

دانلود نسخه PDF در بخش ویژه سایت دوربین نت
10Rooz.doorbin.net

کمتر هزینه کنیم

سیدعباس میرهاشمی
رئیس هیات مدیره انجمن
عکاسان انقلاب و دفاع مقدس

صبح اول وقت به محض رسیدن به انجمن، کارهای امروز را مرور کردم. ساعت ۸ هماهنگی و انتخاب عکس برای نمایشگاه در دانشگاه شهید چمران اهواز که از طرف منطقه آزاد اروند پیگیری میشد. ۹ صبح باید جلسه برنامه‌ریزی برای بازبینی بانک عکس انجمن برگزار میشد. ساعت ۱۰ قرار بود با بچه‌هایی که در روز انجمن عکاسان انقلاب و دفاع مقدس در سومین دوره ۱۰ روز با عکاسان کارگاه عکاسی برگزار میکردند، نشست را برای هماهنگی داشته باشیم. قبل از ظهر هم با هماهنگی قبلی باید کتاب شهریاران را که به روایت تصویری استان آذربایجان شرقی در دفاع مقدس اختصاص داشت، به همراه حسین بهرامی مرور میکردیم. تو این همه کار به قولی هم آقا مسعود زنده روح گرفته بود تا متنی را آماده کنم.

بهرحال با این برنامه‌ها مشغول بودم و لابلای کارها گریزی می‌زدم و بندی به بندهای اون متن اضافه میکردم. هنوز متنی را که قول داده بودم تموم نشده بود که گفتن: باید برای روز انجمن‌مان در ده روز با عکاسان به سرمقاله واسه بولتن کاغذ باتله آماده بشه. کارهای بعدازظهر که قرار با مؤسسه توسعه هنرهای تجسمی و پیگیری نمایشگاه انقلاب و خیلی چیزهای دیگه بود بماند. این کارهای پیهویی هم داستانی برای خودش.

ادامه در صفحه بعد

بحث نمایندگان سایت‌های عکاسی در «ده روز با عکاسان»

مهم برای ما وحدت و همدلی بین انجمن‌های تخصصی است

سال ۸۳ افتتاح و سال ۸۴ رسمی شدیم. مهمترین کاری که کرده‌ایم آن است که نه سال جشنواره دوربین دات نت را برگزار کرده‌ایم»

رحیمیان سپس به طرح این پرسش پرداخت که در این سایت‌ها آماری از نظر تعداد بازدیدکنندگان وجود دارد که مهدی سروری، مدیر مسئول پایگاه عکس چیلیک در پاسخ گفت: «آمارها کاملاً در دسترس هستند کار خصوصی کردن بسیار مشکل است. هر کجا دست‌های پنهانی از طرف نیروهای دولتی باشد کار پیش می‌رود. در غیر این صورت باید جوانی و زندگی خود را صرف کنید»

او ادامه داد: «من واژه انجمن عکاسان را در آخرین لحظات قبل از ورودم به این جلسه، در بخش اخبار جستجو کردم و دقیقاً ۹۰ خبر با این کلیدواژه در اخبارمان بدست آمد. اگر تعداد اخبار را بخواهم بگویم در پایگاه عکس چیلیک ۹۱۱۵ خبر تا به حال چاپ شده است که ۲۶۳۰ خبر با منبع پایگاه چیلیک مشاهده می‌شود.

رحیمیان در ادامه عنوان کرد که تا به حال چه مقدار به اهدافی که در نظر داشته‌اید دست پیدا کرده‌اید که سروری عنوان کرد: «قبل از شروع به کار اهداف را در سطح خیلی بالایی در نظر می‌گیرید ولی وقتی واقعیت جلوی چشم شما می‌آید و تعیین پیدا می‌کند شما اهدافتان را واقعی‌تر تعریف می‌کنید. به نسبت اهدافی که در ابتدا تعریف کردیم، می‌توانم بگویم نمره ما یخ زده است.»

حمیدی هم در پاسخ به پرسش رحیمیان اظهار کرد: «ما به دلیل رویکردی که داشتیم قاعدتاً اصلاً جایگاهمان اینجا نیست. ما به هست، نباید باشد و نباید در جمع این دوستان بنشینیم چرا که اینها سامانه‌های اطلاع‌رسانی و پوشش خبری در حیطه عکاسی هستند اما کار ما اینگونه نیست، ما از ابتدا هم اصلاً به دنبال جامعه پرمخاطب نبودیم، ما به دنبال ارتباطات خیلی خیلی بسته با جامعه‌ای بسیار قلیل بودیم.»

او به ذکر مثالی پرداخت: «ما برای وان پیکس، یکی دو بار مسابقه عکاسی گذاشته بودیم و من دوستی دارم که بر نامه تلویزیونی پرمخاطبی دارد، ایشان برنامه مسابقه‌ای ما را برد و زیر نویس کرد. آمار ما رو به رشد بود و وقتی سه شب زیر نویس پخش شد آمار به شکل غیر قابل توصیفی بالا رفت. قرار بود این تبلیغ و زیر نویس ۴۰ شب ادامه پیدا کند ولی من به این دوست زنگ زدم و گفتم لطفاً نه اسم سایت را بگو و نه زیر نویس کن زیرا نیت ما این نیست که همه بیایند داخل سایت. به موافقت آنکه ستون آمار بازدیدکنندگان بالا می‌رود، دقیقاً ستون کیفیت پایین می‌آید ما

بحث نمایندگان سایت‌های عکاسی در «ده روز با عکاسان» پائل «سایت‌های دیجیتال» با حضور محمدمهدی رحیمیان و نمایندگان سایت‌های دوربین دات نت، وان پیکس و پایگاه عکس چیلیک عصر روز یکشنبه، ۲۸ دی به عنوان بخشی از هشتمین روز «ده روز با عکاسان» در خانه هنرمندان برگزار شد. محمدمهدی رحیمیان، عضو هیات‌مدیره انجمن عکاسان ایران که کارشناسی و مدیریت پائل «سایت‌های دیجیتال» را برعهده داشت، در ابتدای برنامه گفت: «در سومین دوره ده روز با عکاسان، به دلیل ارتباطاتی که این کار طلب می‌کند ما را بر آن داشت که بحث روابط عمومی در درون انجمن و بیرون انجمن را اهمیت دهیم تا از طریق تشکل‌ها، انجمن‌ها، وبسایت‌ها و تعاملاتی که کلی لازم است از این مسیر انجام شود. این موضوع موجب شد روابط عمومی و تبلیغات با هم فصل مشترکی داشته باشند. با آنکه حوزه وظایف این دو با هم جدا بوده است ولی با رویکردهایی که ما داشتیم اینها توانستند یک فصل مشترکی برسند»

او در مورد روابط عمومی انجمن عکاسان گفت: «روابط عمومی انجمن عکاسان ایران یک نهاد بسیار نو پا و کم تجربه است به لحاظ اینکه اطلاع‌رسانی گردآوری شده، به شکل کامل انجام نشده و سندها بر با ستراتیژی انجمن جنبه عملی پیدا کرده است اما آنچه که امسال برای ما مهم است، وحدت و همدلی بین انجمن‌های تخصصی در ایران است که برای نخستین بار پیش آمده. برحسب وظیفه تمامی کسانی که در زمینه رسانه‌های دیجیتال فعالیت می‌کنند، همینطور سایت‌های تخصصی عکاسی که در حوزه اطلاع‌رسانی، خبر و نه آموزش کار می‌کنند، به جلسات انجمن دعوت کردیم.»

رحیمیان بایان اینکه گروهی از افرادی که دعوت شدند، نتوانستند به این جلسات بیایند اما مهدی سروری و احسان راقتی از اعضای ثابت جلسات بودند و افزود: «نگیزه‌ها از گروه‌هایی دوربین دات نت و اشاعه در انجمن این بود که رسانه‌ها بتوانند بستری برای پیشبرد و اشاعه عکاسی ایجاد کنند»

او سپس با قرائت نامه علیرضا نیک نژاد مدیر سایت عکاسی پرداخت که در آن گفته شده بود به دلیل سفری که قرار نبوده است تا به امروز طول بکشد، نمی‌تواند در این برنامه حاضر شود. پس از آن آرش حمیدی، بنیانگذار سایت وان پیکس گفت: «واقعیت امر آن است که کار اجرایی دشوار است و من تشکر می‌کنم از اینکه بستری فراهم شد تا ما در اینجا گرد هم بیاییم.» احسان راقتی، مدیر سایت دوربین دات نت هم عنوان کرد: «ما

کمتر هزینه کنیم

ادامه از صفحه اول

فکر کردم چی باید بنویسم. از شروع فعالیت انجمن، از فعالیتش، از ارتباطی که با عکاسان بزرگ برقرار شده، یا از تلاش برای فراهم شدن فضای کار برای عکاسان جوان و یا از مشغله بچه‌ها که بخشی از اون را بالا گرفت، یا از برنامه و اهداف انجمن یا اصلاً برم سر عکاس و عکاسی جنگ و انقلاب.

همین‌ها را که داشتم مینوشتم. به جواری این ده - پانزده سال گذشته مرور کردم. به کمک دوستان و به برکت قدمهایی که تو انجمن آمد و شد داشتند اتفاقات خوبی افتاده، کلی نگاتیو از دوران جنگ و انقلاب از انهدام نجات پیدا کردن، کلی نمایشگاه برپا شده، چند تا سفر و اردوی عکاسی در استانهای مختلف با حضور عکاسان پیشکسوت و جوان برگزار شده، تعدادی کتاب منتشر شده، تعدادی کتاب هم داره آماده میشه برای انتشار، که چه امروز دیده بشن و چه دیده نشن قطعاً در تاریخ میمون و در آینده خیلی بهشون رجوع میشه و میتونم محتوای بسیاری از پروژهای فرهنگی را به درستی تأمین کنن.

اگر همه اینها گفته بشه به یقین نمیتونه جای نوشتن از عکاس و عکاسی دوران انقلاب و جنگ تحمیلی و موارد اینچنینی را پر کنه. عکاسانی که با سختی بسیار ولی نگاهی نافذ و همتی بزرگ عکسهایی از دوران و مقطع تاریخی کشور را به یادگار گذاشتند که هیچ کسی نمیتونه اهمیت اون مقطع از تاریخ کشور و تأثیر و استناد اون عکسها را نادیده بگیره یا کم اهمیت قلمداد کنه.

فکر میکنم با هر تفکری و در هر گونه از گرایشهای عکاسی که فعالیت کنیم، تأثیر عکاسان و عکسهای دوران یاد شده را در رشد عکاسی ایران و شناخت آن نباید فراموش کنیم و باید قدر دان توانایی کسانی باشیم که نگاه، هوش و همتشون راه را برای دیگران هموار کرد. همیشه وقتی موضوع به توانایی در نگاه، هوش و همت میرسه نمیتونم یادی از مرحوم عبدالحسین پرتوی و خلیلهای دیگه نداشته باشم که بعضی‌هاشون از میان ما رفتن و خیلی‌هاشون کنار ما هستند و ما زیاد قدرشون را نمیدونیم. امید که خودمون، راهمون و هدفمون را بشناسیم و هم، راه رفته و تجربه دیگران را مرور کنیم تا برای رسیدن، کمتر هزینه کنیم.

کارت شناسایی معرف فرد و شغل اوست به عنوان یک محدودیت به آن نگاه نکنیم

ادامه از صفحه اول

پس از آن هاشمی گفت که مشکل قانونی در این زمینه وجود ندارد بلکه مشکل، فرهنگ سازی است. او عنوان کرد: «همیشه به دوربین به عنوان جاسوس نگاه می شود. خیلی طول کشید جامعه عکاسی مسیری را پیدا کند که اگر دوربین روی دوش کسی بود مورد پرسش قرار نگیرد. قطعاً جایی که منع قانونی هست، عکاسان نمی خواهند بی قانونی کنند»

جلالوند هم در پاسخ به این دغدغه گفت: «این موضوع نیاز به یک تعامل دارد و باید زمینه را ایجاد کنیم تا تعامل صورت بگیرد. مسئله کارت شناسایی یک اصل است و صدور این کارت، باید آنقدر اعتبار داشته باشد که به بهترین صورت، گویا و معرف باشد. شاید در حوزه های مختلف چندین نوع کارت شناسایی وجود داشته باشد. فردی که در نیروی انتظامی فعالیت می کند، از کجا باید بداند این کارت اعتبار دارد یا نه. اگر بناست موفق شویم باید یک کارت شناسایی معتبر صادر شود. ضمن اینکه نیروی انتظامی مجری قانون است و می توانیم با هم تعامل برقرار کنیم»

کاکاوند در مورد بخش دیگری از مشکلات عکاسان برای فعالیت در فضای شهری اظهار کرد: «بر خورد با عکاسان حقوق شهروندی آنها رعایت نمی شود. مسئله ما موارد قانونی و حقوقی نیست بلکه بحث برسر اجرای قانون است. خیلی از عکاسان به صورت آزاد فعالیت می کنند و اگر بخواهیم عکاسی را محدود به یک کارت کنیم، جهت عکس قانون است.»

جلالوند هم چنین توضیح داد: «کارت شناسایی معرف فرد و شغل اوست. به عنوان یک محدودیت به آن نگاه نکنیم»

هاشمی در بخش دیگری از این نشست گفت: «در چند دهه گذشته ما دچار این مشکل شدیم که عکاسان را جاسوس می انگاشتند. این برچسب خیلی سریع زده شد اما برداشتن آن خیلی طول کشید تا سال ۸۶ که دوباره فضایی پیش آمد که عکاسان توانستند راحت تر عکس بگیرند. ما می خواهیم به یک همگونی با همه انجمن ها برسیم تا کارتی که صادر می شود از سوی نیروی انتظامی پذیرفته شود. ما محدودیت ها را می پذیریم اما نمی توانیم نفس نکشیم»

همچنین جلالوند در بخش پایانی نشست این پیشنهاد را مطرح کرد که در خواست و مشکلاتی که عکاسان در این برنامه بیان کردند، به صورت مکتوب به نیروی انتظامی منتقل شود تا براساس آن پیگیری های لازم انجام شود. فرزند هاشمی هم ضمن استقبال از این پیشنهاد، عنوان کرد که انجمن عکاسان ایران تلاش می کند تا در تعامل با سایر تشکلات و انجمن های عکاسی چکیده های از مذاکرات، مسائل و مستندات مطرح شده در این نشست را در قالب یک طرح برای ایجاد یک کارگروه مشترک با نیروی انتظامی در اختیار این نیرو قرار دهد.

افتاد که ما هیچ تبلیغی را از هیچ سازمان و حامی مالی درون سایت هایمان درج نمی کنیم به دلیل آنکه آن دوستان احترام به فضای جدید را رعایت نمی کردند»

او افزود: «البته در حال ایجاد فضاهایی از طریق کار، کیفیت و اعتمادسازی هستیم. مردم را واقف کرده ایم برای شرکت در مسابقات هزینه پرداخت کنند. هزینه ها حداقلی است شاید ۱۰۰۰ تومان یا ۲۰۰۰ تومان بابت هر عکس و در واقع هزینه ها بر خود عکاسان برگرزیده تقسیم می شود. اگر یک سیستمی بتواند حیاتش را از خودش تامین کند زنده می ماند»

رافتی سپس چنین پیشنهاد کرد: «ما می توانیم سوال های دیگری هم مطرح کنیم مثلاً چرا انجمن نمایشگاه ده روز با عکاسان را معرفی می کند و چرا همین کار را با سایت ها انجام نمی دهد»

رحیمیان عنوان کرد که شما نیروها و منابع انسانیتان را چگونه به کار می گیرید و هزینه در این زمینه به چه صورت است. رافتی در پاسخ گفت: «ما همه عکاس روزنامه بودیم. معمولاً فقط یکی از عکس های ما در روزنامه استفاده می شود که با دید سردبیر و مدیر مسئول انتخاب می شود. ما به دنبال جایی بودیم که این عکس ها منتشر شوند، ما بخش گالری را فعال کردیم. عکاسان استقبال کردند. شما مشخصاً می خواستند نقد عکسشان

در سایت منتشر شود اما ما بخش خبر نداشتیم، بعد از آن بخش خبر را راه انداختیم دلیل اصلی هم این بود که خبرهای جشنواره دوربین دلت نت جایی برای انتشار داشته باشند با راه اندازی هر بخش جدید دشمنان جدیدی پیدایم کردیم»

موضوع بعدی که رحیمیان درباره آن پرسید درباره نحوه مواجهه با رقبایی مثل سایت های دیگر و شبکه های اجتماعی بود.

سروری در توضیح این مسئله گفت: «ما باید یک واسطه باشیم بین کسانی که حرفی دارند و نگارند. نمی دانم چقدر باور می کنید که من با این دو جوان (حمیدی و رافتی) اصلاً وارد کار رقابتی نمی شوم. من حس رقابت با آنها را ندارم. رقابت من با این این آدم ها نیست زیرا اینها خیلی جوان هستند و اگر قرار باشد رقابت کنیم با انجمن ها جمع می شویم و رقابتی را رقم می زنیم»

رحیمیان همچنین در مورد برنامه های این سایت ها برای تولید مقالات پرسید. سروری چنین پاسخ داد: «بخش مقالات ما خیلی ضعیف است، چندین بار می خواستیم به این مسئله ورود کنیم اما هزینه های سنگینی دارد»

حمیدی نیز اظهار کرد: «ما تلاش زیادی در زمینه مقالات کردیم اما همانطور که آقای سروری اشاره کرد این کار بسیار هزینه دارد» او ادامه داد: «ما از ساختار سایت و حامیان مالی گفتیم ولی به نظرم یک جامعه دیگر هم خیلی مهم است که خود مخاطبان هستند. متأسفانه، پایه های اخلاق بشدت متزلزل شده و بخشی از مخاطبان ما متأسفانه افرادی هستند که توقع اعجاب انگیز به همراه ادبیات شکاکانه به همه دارند. لازم است این مخاطبان از نظر نوع ادبیات و از نوع نگرش رویشان کار شود و در زمینه های مختلف ارتقایابند»

رحیمیان همچنین پیشنهاد داد که با توجه به نوع خبرنگاری، مساعدتی انجام گیرد. او گفت: «خوب است که بتوانیم به یک وحدت رویه برای نگارش اخبار برسیم زیرا من احساس می کنم اگر این کار توسط کارشناسان خبره انجام گیرد مادر حوزه نشر برای خبرنگاری، گزارش نویسی و مقالاتی که راجع به آن صحبت شد نیاز به برگزاری کارگاه های آموزشی برای افراد محدودی که دست اندر کارند داریم. ما می توانیم یک کارگروه را در بیان فراهم آوریم و تبادل تجربیات در این کارگاه ها می تواند بسیار موثر باشد»

نمی خواهیم جامعه ای داشته باشیم که ۱۰۰ هزار آدم در آن باشد و در مقابل خروجی ما خیلی خیلی ضعیف باشد»

حمیدی افزود: «مانی که یک گالری آن لاین راه اندازی کردیم، ابتدا سوالی را برای خودمان مطرح کردیم که چرا دیگران باید درون گالری هایی از این نوع عکس قرار دهند. محیط هایی مثل فیس بوک اینستاگرام و ابزارهای اینچنینی آنقدر زیاد شده و شرایط عرضه و نمایش را در دسترس و متفاوت کرده است که خیلی توجیهی ندارد که افراد بخواهند در فضای جدیدی این کار را بکنند. آن زمان که این کار را شروع کردیم، تمام نیت ما این بود که یک گالری راه بیندازیم که بعد از یک سال مثلاً ۶۰۰۰ عکس یادگاری و سایر آن قرار بگیرد. ما فیلترهایی را تعریف کردیم که افراد بعد از یک سال کار کردن با افتخار بگویند بروید عکس من در این گالری ببینید، به طوری که طرف احساس خوشحالی کند. از اینکه چند عکسش به گالری ما راه پیدا کرده است»

به عقیده من ما رو طبق برنامه ریزی هایمان قرار داریم. از آنچه سه سال پیش برنامه ریزی کردیم و گام هایی که برداشتیم دقیقاً همان است. ما جامعه ای را که می خواستیم بدست آوریم و الان فیدبک هایش را در سطوح مختلف می بینیم»

رافتی هم در ادامه پائل گفت: «به نظرم آمار برد حضور نمی خورد اما در مورد اهدافمان هم به نظرم هنوز اول راه هستیم»

پس از آن حمیدی از رافتی پرسید: «شما سرویس های مختلفی را در دوربین دلت نت ارائه می دهید، برای من همیشه جای سوال بوده است که سرویس هایی که خدمات می دهد چقدر به نتایج و اهدافتان کمک کرده است؟»

سروری در ادامه پائل گفت: «هنگامی که ما اهداف واقعی تری تعریف کردیم، تعرفه ملون هم تعریف کردیم. خودمان را شرکت واردات و صادرات ندیدیم. ما توانستیم به گونه ای کار را تعریف کنیم که مخاطب ما تفکیک شود و نوع هزینه هایی که در بخش های مختلف سایت از آن دریافتی داشته باشیم مشخص شدند ما خدمات رایگان سایت را حذف نکردیم چون خط قرمز ما بود مثلاً فردی تماس می گیرد می گوید می خواهم فرآخوان منتشر کنم و رقم بسیار خوبی هم پیشنهاد می کند. من می گویم چرا فقط من؟ آن رقم را تقسیم کنید بین فلان نشریه و سایت چون می دانم در این صورت بازه بیشتری دارد»

موضوع دیگری که از سوی رحیمیان مطرح شد، بحث مدیریت نیروی انسانی و منابع اقتصادی بود. سروری نیز اظهار کرد: «اگر از عرصه فرهنگ و هنر پولی در می آمد قطعاً ما بانک فرهنگ و هنر می داشتیم. وقتی کارشناسان اقتصادی در این قضیه ورود نکردند یعنی خودشان موشکافانه تر از ما توانستند عرصه را بشناسند. من تدریس می کنم و در آمد را برای سایت هزینه می کنم»

حمیدی هم در توضیح این موضوع گفت: «مسائل مالی بسیار پیچیده است. بارها و بارها از جیمیان گذاشته ایم و در بعضی مواقع از جاهای دیگر پول تامین کرده ایم. کوچکترین تغییری در سایت، مترادف با هزینه است. من بد نمی دانم که صحبتی از حامیان مالی شود، درست است که آنها همیشه حامی یکسری از برنامه ها هستند و حقیقت امر آن است که شکل دنیای امروز تغییر کرده است. همانطور که می بینید عمده ارتباطات و اطلاعات در دنیای امروز از روی یک ساختار اجتماعی مجازی تبادل می شود و داریم می بینیم آمار مجلات مکتوبی که در ایران تولید می شود، روز به روز پایین تر می آید به دلیل اینکه تا مجله ای خبری را منتشر کند عکاس ۷۰ بار خبر را خوانده است. در حیطه کاری ما، مظاهرا حامیان مالی با ادبیات اسپانسی آشنا نبودند و رفتارهایی اتفاق

ویژه‌نامه کاغذبانله / نشریه روزانه سومین دوره ۱۰ روز با عکاسان ایران / شماره نهم

بامسئولیت: احسان راقتی داریان / دبیر همایش: ابراهیم صافی / سخنگوی همایش: کاووس صادق لو / مدیر نمایشگاه‌ها: مجید ناگهی / دبیر اجرایی: کامیار کوشان

دبیر تحریریه: مسعود زنده روح کرمانی / همکاران تحریریه: مژگان الماسیان و مهناز نجبر مقدم / عکس: وحید حسامیان، لیلیا ابراهیمی و حامد فخاران

روابط عمومی: محمدمهدی رحیمیان / گروه اجرایی نشریه: سبحان فرج ون، احسان صباغی، احمد عرب سعیدی

با تشکر از: مدیر عامل خانه هنرمندان، سازمان زیباسازی شهر تهران و مریم منصوری

حامی فرهنگ و هنر

کیارنگ‌علایی

سومین «ده روز با عکاسان» تکمیل تجربه‌های قبل است

در آن زمان احساس کردم مجموعه عکس موضوعی است که کمتر به آن پرداخته شده و برخوردی مختلفی با آن می‌شود. تصور من این بود که بد نیست وارد این حوزه شوم و به همین دلیل بود که برای این دوره موضوع گزاره نویسی را انتخاب کردم.

او در مورد جزئیات کارگاه عنوان کرد: «با توجه به رویکردهایی که جوان‌ها در سال‌های اخیر نسبت به اضافه کردن متن به عکس داشته‌اند، به نظرم این مسئله می‌توانست موضوع روز باشد و مورد توجه قرار بگیرد. من در این کارگاه نهایت تلاشم را کردم که میان انواع زیرنویس در عکاسی مستند، عکاسی فاین آرت و گزارش تصویری و خبری تفکیک قابل شوم. یکی دیگر از موضوع‌های مطرح شده در این کارگاه ارائه تعریفی از کپشن، کات لاین و سارانه کنم تا به صورت بسیار سازمان یافته شده مسائل مربوط به آنها را مشخص کنم.»

این عکاس جوان همچنین در مورد گردهم آمدن هفت انجمن تخصصی عکاسی در سومین برنامه «ده روز با عکاسان» اظهار کرد: «از نظر من حرکت انجمن عکاسان سال به سال در این زمینه کامل‌تر شده است. ما در اولین دوره این رویداد نمایشگاهی به صورت جدی نداشتیم و در دوره قبل هم نمایشگاهی که برگزار شد، نواقصی داشت اما این دوره به نظرم کامل‌ترین دوره تا به حال بوده است و نشان از مدیریت قوی و یک برنامه‌ریزی خیلی هدفمند دارد.»

او با بیان اینکه مهمترین خاصیت سومین دوره «ده روز با عکاسان» چند صدایی بودن آن است، افزود: «اتفاق امسال وجوه متفاوتی را پوشش داده است و مخاطبان می‌توانند در برنامه‌ها موضوع‌های متنوعی مانند روانشناسی عکاسی، نقد عکس، سایت‌های تخصصی عکاسی، مسائل مربوط به حوزه آموزش عکاسی، نورپردازی و... را دنبال کنند و از کارگاه‌ها نیز برداشت‌های خاص خودشان را داشته باشند.»

کیارنگ‌علایی در کارگاه خود موضوعی را که در دومین دوره «ده روز با عکاسان» با آن مواجه شده و بنظرش آمده بود، چالش‌های زیادی درباره آن وجود دارد، مورد بررسی قرار داد. این کارگاه ظهر روز یکشنبه، ۲۸ دی با عنوان «گزاره نویسی در عکس‌های معاصر» در خانه هنرمندان برگزار شد. او در بخشی از این کارگاه به شرکت‌کنندگان گفت: «ما در دوران معاصر با اهمیت ایده مواجه هستیم و با این پدیده روبرویم که ایده بیش از تکنیک، مطرح است بنابراین عنوان و نام‌گذاری اهمیت پیدا کرده است. نظریه پردازان معاصر معتقدند عنوان نگذاشتن برای عکس‌ها شانه خالی کردن از زیر بار مسئولیت عکس است و نام‌گذاری اهمیت بیانی دارد. در دوره‌ای که عکاسی عملاً به موضوعی برای نظریه پردازی تبدیل می‌شود، آنچه اهمیت پیدا می‌کند آن است که عکس محصولی باشد که حتماً یک بیان و پروپوزالی را بیان کند.»

او در بخش دیگری از این کارگاه افزود: «توضیح پشت عکس یکی از شکل‌های وابسته بودن عکس به گزاره نویسی است، اگرچه شاخه علمی آن به سال ۱۷۶۰ و عکاس خانه‌های پاریس برمی‌گردد. آنها به تولید عکس‌هایی می‌پرداختند که در مورد اطلاعات مربوط به زندگی شخصی آدم‌ها بود و در پشت عکس درج می‌شدند دورهای که ما زندگی می‌کنیم، این دوره و شکل برخورد با عکس، قالب‌هایی که هر روز در حال تغییر است و روش‌های روانی که در برخورد با عکس وجود دارد، هر روز در حال چالش است. بیانیه چیزی است که در این دوران بیش از هر چیز در عکس‌ها دیده می‌شود. حتی پروژه‌ها تک عکس محور هستند و در حوزه مجموعه نمی‌آیند.»

علایی در مورد اهمیت متن یا گزاره‌ها چنین متذکر شد: «متن‌ها می‌توانند بر بخشی از عکس تأکید کنند که ممکن است در نگاه اول مورد توجه قرار نگیرد، جذابیت عکس را ارتقا دهد و موجب شود هنگامی که بیننده متن را می‌خواند عکس را دوباره ببیند. خیلی از گزاره‌ها تاریخ ثبت یا مکان را به دلیل اهمیتی که دارند یادآوری می‌کنند.»

همچنین بعد از اتمام کارگاه به سراغ او رفتیم. او در مورد مفاهیم و موضوعی که در این کارگاه بیان شده است، گفت: «محوری را به عنوان موضوع کارگاه انتخاب کرده بودم که در این سال‌ها اختلاف نظرها و چالش‌های فراوانی درباره آن وجود داشته است. من سال گذشته هم در دومین دوره «ده روز با عکاسان» کارگاه مجموعه عکس برگزار کردم.

پیام آرتیمان به ده روز با عکاسان

به نام خالق زیبایی‌آفرین بالا بردن سطح فرهنگی و هنری ایران همواره وظیفه هر ایرانی است. برای انجام و تعالی این مهم، هنر عکاسی و بالا بردن اطلاعات دیداری؛ نقش کاملاً شایانی را داراست. عکس و عکاسی فرهنگ است، عشق است، روح است و نهایت کمال و زیبایی است و امروز نیاز به حمایت و معرفی بیشتر از پیش آن احساس میشود.

ما برآن شدیم که در این حرکت هنری و فرهنگی گامی هرچند کوچک برداریم تا بتوانیم سهم کوچکی در این رودخانه پر تلاطم ایجاد کنیم. وظیفه خود میدانیم که در کلیه فعالیت‌های هنری، فرهنگی، ملی و مذهبی جامعه عکاسی ایران؛ همراه باشیم.

لابراتوار آرتیمان عضو کوچکی از خانواده هنر و عکاسی ایران است که با بهره‌گیری از تجهیزات روز جهان و تجارب پرسنل متخصص سعی در انجام خدمات شایان در زمینه چاپ عکس، صحافی و قیاسازی دارد.

۱۰ روز با عکاسان حرکتی است جریانساز در عکاسی سرزمینمان که به همت انجمن ملی عکاسان ایران شکل گرفته است و توانسته به یکی از بزرگترین جریان‌های هنری ایران در سال ۹۳ تبدیل شود. چاپ کلیه آثار این مهم بر عهده لابراتوار آرتیمان بوده است.

حامد مهدیانی
لابراتوار آرتیمان